

Anm: Undercover Houdini

17. oktober 2013, Information, Sektion 2 (Film & Fjernsyn), Side 10, Jonas Varsted Kirkegaard..., 333 ord, Id: e40a8372

'Escape Plan' er mest af alt små to timers hæderligt eksekveret underholdning, der tilsætter sin opskrift to-tre knivspidser nytænkning. Om dit liv er langt nok til det, må du selv vurdere.

Henter billede...

'Escape Plan' Instruktion: Mikael Håfström. Manuskript: Miles Chapman og Arnell Jesko. Amerikansk (Biografer over hele landet)

Vi har begge afsonet nok tid,« siger den ene røvsparker-ronkedor til den anden i slutningen af denne fængselsflugtfilm, der smækker langtidsrivalerne Sylvester Stallone og Arnold Schwarzenegger øverst på rollelisten. Jeg må erklære mig enig. Der er for nylig kogt suppe på brutal 1980' er-nostalgi med de to Expendables-film, og nu fortjener d'herrer alfahanner et langt otium med topmave, krydstogt, cocktail hour og hele svineriet.

Escape Plan er ganske vist kun i glimt direkte pinlig, som når den obligatorisk sadistiske fængselsleder udviser interesse for (døde) sommerfugle, og det tydeligvis er meningen, at vi skal tænke: »Åh, en psycho med æstetisk sans, hvor Hannibal Lectersk «.

Kritik af afhøringsmetoder

Nå, lidt om plottet: Stallones figur ernærer sig - sin fremskredne alder til trods - som en slags undercover-Houdini, der bryder ud af fængsler for at finde svagheder i deres sikkerhedssystemer.

Men da hans karriere en dag tager en diabolisk drejning, står han over for sit livs største udbryderudfordring.

Hans nye, europæiske ven Emil Rottmayer (spillet af Schwarzenegger) kan dog vise sig nyttig.

Der er en rimelig kemi mellem de alderstegne actionikoner, og lidt sjovt er det da at høre ' Arnie' tale tysk i en scene. Sjove er filmens intenderet vittige replikker til gengæld meget sjældent, med »Du slår som en **vegetar**« som noget, der nærmer sig en undtagelse.

Med lidt god vilje kan dele af filmen tolkes som en kritik af udvidede afhøringsmetoder, der til forveksling ligner tortur, samt den industri, der er tilknyttet USA's fængselsvæsen - skurken ser tydeligvis fangerne som omvandrede beløb, ikke individer.

Der er også nogle udmærkede tekniske effekter, som giver mening i den større sammenhæng, mens fangevogternes makabre masker er en velfungerende lavteknologisk effekt.

Derudover ligger Stallone, som altid, sikkert i svinget som en underhund, der er kvikkere, end den ser ud til at være. Men mest af alt er Escape Plan små to timers hæderligt eksekveret underholdning, der tilsætter sin opskrift to-tre knivspidser nytænkning.

Om dit liv er langt nok til det, må du selv vurdere.

jovk@information.dk

- Stallones figur i 'Escape Plan' ernærer sig - sin fremskredne alder til trods - som en slags undercover-Houdini, der bryder ud af fængsler for at finde svagheder i deres sikkerhedssystemer. Men da hans karriere en dag tager en diabolisk drejning, står han over for sit livs største udbryderudfordring. Foto: Nordisk Film

Alt materiale i Infomedia er ophavsretligt beskyttet.

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.

Debat: Reagensglasburger - en lækkerbissen for verden

10. august 2013, Information, Sektion 1, Side 17 (DEBAT), Peter Singer..., 864 ord, Id: e3e96c59

I denne uge blev verdens første reagensglasburger serveret - en verdenshistorisk begivenhed, der kan indvarsle en fremtid uden grusomheder mod dyr og klimaødelæggende industrilandbrug.

Peter Singer er australsk filosof og dyreetiker. I 1975 udgav han det nu klassiske værk om dyreetik 'Animal Liberation' © The Guardian og Information Oversat af Niels Ivar Larsen

80 år er gået, siden Winston Churchill profetisk erklærede, at han så frem til den dag, hvor »vi kan blive fri for absurditeten i at skulle avle en hel kylling for at kun spise dens bryst og vinge ved at dyrke disse dele hver for sig i et passende medium«. Churchill forudså, at der nok ville gå 50 år, før vi nåede så langt. Vi har stadig ikke nået målet, men i denne uge passerer vi en milepæl på vejen: Den første offentlige servering af in vitro-kød.

Videnskabsmanden bag den verdenshistoriske begivenhed er Mark Post fra Maastricht Universitet i Holland. Ideen er for så vidt simpel: Tag noget muskeltvæg fra en ko og dyrk det i en opløsning af næringsstoffer.

Her vil vævet formere sig, så vi til sidst får noget, som virkelig bliver kød, celle for celle. Mange forhindringer skal dog overvindes i praksis. Vi er end ikke tæt på at kunne dyrke kyllingebryster eller engelsk bøf.

Det første mål har været at producere en burger, og denne uges prøvesmagning viste, at det godt kan lade sig gøre. Hamburgeren bestod af virkeligt kvæg-muskeltvæg, der aldrig har været del af en rigtig ko, som har lidt eller bøvset og pruttet metan ud i atmosfæren under fordøjelse af sin mad, og madanmelderne, der smagte på burgeren, kunne godt værdsætte kødsmagen (som de dog havde foretrukket mere saftig og fedtholdig.).

Konkurrencedygtig på sigt

Skal verdens oksekødsproducenter så til at se sig om efter et nyt arbejde? På længere sigt, måske. Men ikke i dag: Omkostningerne ved at producere det stykke hamburger, der blev sat til livs i mandags, overstiger 1,5 millioner kroner. Ikke desto mindre: Efterhånden som forskerne finder veje til at overvinde de tekniske vanskeligheder ved produktion af kunstigt kød, er der ingen grund til, at in vitro-kød ikke skulle kunne sælges til konkurrencedygtige priser.

Det meste af det kød, som sælges i dag, stammer fra dyr, der er blevet affodret med korn eller sojabønner. Disse afgrøder skal dyrkes og transporteres hen til dyrene, som dernæst skal bruge en del af næringsstofferne fra deres mad til at producere knogler eller andre kropsdele, vi ikke spiser. Det burde være muligt at opnå betydelige besparelser ved at gå direkte fra næringsstoffer til kød.

Der er væsentlige etiske grunde til, at vi så absolut bør erstatte animalsk kød med in vitro-kød. Den første er, at vi herved kan mindske dyrs lidelser.

På samme måde som forbrændingsmotoren har forskånet heste for de grusomheder, mennesker tidligere påførte dem som træk-og arbejdsdyr, kan de langt større lidelser, vi

påfører milliarder af dyr i dagens dyrefabrikker elimineres ved en mere effektiv metode til kødproduktion.

Man skal have et hjerte af sten for ikke at juble over det resultat. Og jublen er ikke kun begrundet i følelser. Blandt de filosoffer, der diskuterer etikken i vores måde at behandle dyr på, er der en bemærkelsesværdig høj grad af enighed om, at industrilandbruget krænker grundlæggende etiske principper, hvis vi ellers mener, at de har gyldighed ud over vores egen art. Selv en ærkekonservativ filosof som Roger Scruton, der energisk har forsvaret rævejagt med hunde, har erklæret, at sand etisk dyrevelfærd må begynde med den forudsætning, at fabrikslandbrug er moralsk forkert.

Færre koprutter

Den anden gode grund til at erstatte animalsk kød med kunstigt er hensynet til miljø og klima. Vores forbrug af kød fra dyr, især drøvtyggere, er med til at opvarme planeten og bidrager således til en fremtid, hvor hundreder af millioner af mennesker kan blive klimaflygtninge.

En stor del af emissionerne fra husdyr er metan, en yderst potent drivhusgas, som drøvtyggere afgiver, når de fordøjer deres mad. In vitro-kød udleder ingen metan. Den skider eller pisser heller ikke, hvorfor vi slipper for det intensive landbrugs store sivebrønde til håndtering af gylle. Det betyder, at verdens udledning af nitrogenoxid, en anden potent bidrager til klimaændringerne, med et slag vil kunne nedbringes med to tredjedele.

FAO, FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation har erkendt, at udledning af drivhusgasser fra husdyr overgår den samlede udledning fra alle former for transport - biler, lastbiler, fly og skibe tilsammen. Ifølge nogle beregninger kan husdyremissionerne fra lande med store bestande af kvæg og får beløbe sig til så meget som halvdelen af landets samlede udledning af drivhusgasser. Hvis det er korrekt, er det ikke nok at erstatte kul og andre fossile brændstoffer med rene energikilder. Vi vil også skulle reducere antallet af kvæg på planeten.

Nogle **vegetarer** og veganere vil givetvis betakke sig for at spise in vitro-kød, fordi de ikke ser noget behov for kød overhovedet.

Det står dem frit for.

Min egen opfattelse er, at det at være **vegetar** eller veganer ikke bør være et mål i sig selv, men et middel til at reducere både menneskers og dyrs lidelser og til at efterlade en planet, som også er beboelig for fremtidige generationer. Selv har jeg ikke spist kød i 40 år, men hvis in vitro-kød bliver kommercielt tilgængeligt, vil jeg ikke være kostforagter.

FN har erkendt, at udledning af drivhusgasser fra husdyr overgår den samlede udledning fra alle former for transport - biler, lastbiler, fly og skibe tilsammen.

Emissionerne fra lande med store bestande af kvæg og får kan beløbe sig til halvdelen af landets samlede udledning af drivhusgasser.

Alt materiale i Infomedia er ophavsretligt beskyttet.

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådgivelsesstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.

Information

Kronik: Censor skal behandle alle lige

20. juni 2013, Information, Sektion 1, Side 14 (DEBAT), Frederik Stjernfeltkronik@information.dk, 1218 ord, Id: e3d8684e

Håndtrykssagen handler ikke om tolerance mellem mennesker eller accept af andre religiøse praksisser. Det centrale aspekt er, at censurs funktion er at være elevens neutrale garant imod en lærers sym-og antipatier, og derfor må der naturligvis ikke kunne stilles spørgsmålstejn ved censurs neutralitet.

Frederik Stjernfelt er professor ved Center for Semiotik, Aarhus Universitet, og har netop sammen med Jens-Martin Eriksen udgivet 'De Anstændige' (Gyldendal)

Jeg har kort angivet min vurdering af de berømte manglende håndtryk ved HF-eksamen i Herning i et par telefoninterviews her i Information - hvilket har givet anledning til en kaskade af kommentarer.

Jeg føler mig derfor kaldet til at fremlægge argumenterne for min holdning. Mange siger, at sagen handler om tolerance mellem mennesker over for andre kulturer og så videre. Denne indstilling er for mig at se upræcis. Sagen drejer sig ikke om to mennesker i samme position, der mødes på lige fod, som det f. eks. kunne ske i privaten eller på gaden, hvor det næppe er noget problem at folk hilser forskelligt (ligesom det her næppe heller er

noget problem, at de er forskelligt klædt og tror på forskellige guder osv.) - så længe man er enig om at overholde loven.

Censorens særlige rolle Det særlige ved sagen ligger i, at den omfatter en censor. Censor og elev er naturligvis ikke lige; censoren er bemyndiget til at deltage i at vurdere eleven fagligt - ikke omvendt. Men hvorfor er det, vi har censur? Det er blandt andet for at beskytte eleven. Censoren er der for elevens skyld - ikke omvendt.

Han er der, fordi eksaminator ikke skal kunne skalte og valte med karakteren ud fra sym- og antipatier, der måtte være opbygget mellem lærer og elev i klasseværelset.

Censor er en udefrakommende opmand, der ikke er bundet af sådanne sym- og antipatier, men alene ser på elevens præstation. Det er den, der skal vurderes, og ikke elevens køn, udseende, tro, påklædning, politiske holdning eller alle mulige andre private egenskaber, der ikke har noget med den faglige præstation at gøre.

Censorens beskyttelse af eleven har derfor at gøre med en særlig neutral adfærd hos censor i situationen.

Uanset hvad censor måtte have af f. eks. private, politiske, religiøse eller andre meninger, så skal censor optræde neutralt, med vægt på det faglige og ikke bringe sine egne synspunkter på andre emner ind i eksaminationen.

Dette deler censor med en række andre offentlige embeder, f. eks. politi, domstole, ansatte i offentlige kontorer osv., der for at sikre lighed for loven skal behandle alle efter samme forskrifter og ikke favorisere nogen på andres bekostning. At bureaukratiet ikke er nepotistisk er helt centralt for at have en velfungerende stat - og det er på grund af Danmarks høje placering på de årlige antikorrupsionshitlister, at amerikanske politologer kan tale om 'how to get to Denmark'.

Det er på grund af det vigtige i den neutrale sagsbehandling, at det ikke kan gå an, at censor på forhånd meddeler, at han vil opføre sig forskelligt over for forskellige grupper elever. Det tilsvarende ville være tilfældet, hvis censor på forhånd fremsendte en e-mail om, at han altså ikke giver hånd til sorte, eller til muslimer, eller til jøder - eller til en hvilken som helst anden delmængde af eleverne, som censor måtte finde, han ikke vil røre ved. Og det er naturligvis, fordi en sådan adfærd er egnet til at vække mistanke om, hvorvidt censor faktisk er i stand til at opretholde den neutralitet, der er central for hans opgave.

Adfærd eller sindelag? Kommentatorer har foreslået, om man da ikke bare kan udspørge censor om hans motivation til ikke at ville give hånd til kvinder - hvis der nu ikke hos ham foreligger nogen antagelse om kvinders mindre rettigheder eller mindre status eller mindre evner, så behøvede det måske ikke være noget problem? Men kan man forvente et reelt svar på et sådant spørgsmål, nu hvor sagen er eksploderet i pressen? Og vigtigere: er det overhovedet passende at stille et sådant spørgsmål? Konsekvensen vil blive

sindelskontrol, hvis vi forestiller os, at censorer generelt skal afhøres om deres holdning til ligestilling af racer, køn, klasser og alt mulig andet og tvinges til at aflægge løfte om at overholde den til enhver tid herskende politiske mode. Da der er ikke politisk enighed om, hvilke af sådanne holdninger der er problematiske, vil det åbne for en uendelig politisk strid om, hvilke aspekter af censors sindelag der skal kontrolleres, og hvordan vi gør det. Derfor er min holdning, at vi slet ikke skal forsøge at kontrollere censors sindelag. Kun hans adfærd. Ikke bare er det umuligt at kontrollere sindelag, det er også imod elementære standarder som trosfrihed og meningsfrihed at forsøge at gøre det.

Ikke forskel på diskrimination Det eneste afgørende er censors adfærd i forbindelse med hans embede som censor. Det er adfærden, der er central, ikke sindelaget.

Og her går det altså ikke, at censorer før eksamen fremsender direktiver om, hvilke elevgrupper de nu vil behandle anderledes end andre og på hvilke måder.

Det er mærkeligt, at folk synes at være helt i stand til at se, at dette ikke går an, hvis censor fandt på at afvise at trykke hånd med sorte, jøder, muslimer eller andre - men ikke er i stand til at se det, når det angår en troende, der nægter at give kvinder hånden. Men jeg kan ikke se, hvorfor diskrimination, der er garanteret med religion og kultur, skulle have et nanogram mere ærværdighed end diskrimination, der besmykker sig med andre motiver.

Mit synspunkt er derfor, at det i denne sag er den troende, der må affinde sig med censors pligt til at ligebehandle eleverne - så kunne han evt. foretage et renselsesritual i privaten bagefter, hvis han i embedsmedfør har måttet gøre noget, han finder urent. Det kan man også kalde multikulturalisme: uden for eksamen kan censor udfolde hvilken kultur, han vil - i eksamenslokalet skifter han for en stund til den særlige kultur, der er udviklet med henblik på eksamination.

Vil censor ikke påtage sig neutraliteten, er han ikke egnet til at varetage embedet.

Visse valg umuliggør andre Her ligger et andet problem i diskussionen af hvilken grad eller version af multikulturalisme, man skal antage. For hvorfor må det ikke være sådan, at visse religiøse valg umuliggør andre valg i tilværelsen? Sådan er det jo med alle mulige andre valg i livet - de har konsekvenser: hvis man vælger at være afholdsmand, kan man ikke kræve at være vinsmager. Vælger man at være **vegetar**, kan man ikke blive kok på et spisested, der tilbereder kød. Vælger jeg at blive arkitekt, kan jeg ikke kræve ansættelse som læge. Men her er det, som om, der har bredt sig en ide om, at religiøse valg er mere ædle end andre og derfor skal imødekommes på enhver bekostning og ikke må hindre nogen andre valg i livet.

Her ville jeg sige: Hvis man f. eks. vælger at være sikh og altid bære turban, så kan man bare ikke køre motorcykel, fordi man i så fald må køre uden den lovpligtige styrthjelm. Så må man transportere sig på anden vis. Der skal ikke gælde nogen undtagelsesregel - for det er ikke nogen livsnødvendig ting at køre motorcykel, ligesom bijobbet som censor ikke er livsnødvendigt.

Jeg mener derfor den helt nærliggende løsning er, at censor lever op til embedets krav og behandler alle lige.

Uanset hvad censor måtte have af f. eks. private, politiske, religiøse eller andre meninger, så skal censor optræde neutralt, med vægt på det faglige og ikke bringe sine egne synspunkter på andre emner ind i eksaminationen. Vælger man at være **vegetar**, kan man ikke blive kok på et spisested, der tilbereder kød. Vælger jeg at blive arkitekt, kan jeg ikke kræve ansættelse som læge.

- Information beskrev i sidste uge, hvordan en mandlig censor ikke ville give hånd til kvindelige elever. Men den går ikke, mener Frederik Stjernfelt, fordi alle elever skal have samme neutrale behandling - uanset eksempelvis køn, religion eller politiske holdning

Alt materiale i Infomedia er ophavsretligt beskyttet.

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.

Et liv er forbi. Ellen Tønnesen (1924-2013)

📅 19. oktober 2013, Information, Sektion 2 (Moderne Tider), Side 21, Anders Haahr Rasmussen..., 771 ord, Id: e40b7109

Ellen Tønnesen havde intet til overs for slendrian, men gav masser af mad og kærlighed til folk omkring sig.

Henter billede...

Ellen Tønnesen havde en simpel metode til at holde dårligdomme væk.

Først svingede hun højre arm 10 gange rundt i den ene retning, så 10 gange rundt i den anden retning. Hun gjorde det samme med venstre arm, og til sidst svingede hun begge arme 10 gange rundt, frem og tilbage.

Det satte gang i blodomløbet og opløste tiltræk til influenza, mente hun.

Hendes to drenge, Steen og Jan, kunne af og til klage over mave-eller hovedpine, men der skulle mere til, førend deres mor lod dem blive hjemme fra skole. Ellen Tønnesen havde ikke megen tolerance for slaphed.

Af samme årsag satte hun pris på den ro og orden, som den tyske besættelse førte med sig. Ikke at hun var tyskervenlig, men under krigen kunne man i det mindste færdes i tryghed på gader og stræder, fri for de unge bøller, der senere kom til at fylde så meget.

Selv voksede Ellen Tønnesen op i mellemkrigstiden på en gård på Fredericia Nørremark som den fjerde i en søskendeflok på seks. Hun lærte hurtigt at hjælpe til i marken, hvor hun fra en tidlig alder traskede ud og malkede køer. Det var sådan det var, og det var afstressende.

Skilsmissen talte man ikke om

Efter at have været ung pige i huset hos en lægefamilie i Fredericia med ti børn giftede Ellen Tønnesen sig med Richard Grunnet, der arbejdede ved statsbanerne. De købte et parcelhus i udkanten af byen og fik kort efter, i 1946, en søn, Steen, der fik en lillebror, Jan, fem år senere. Ellen gik, som de fleste af kvinderne på vejen, hjemme med børnene, men tjente lidt ekstra som kogekone ved konfirmationer.

Det blev der for alvor brug for, da Richard og Ellen blev skilt. Hun blev boende i huset alene med Steen og Jan på ti og fem år, så Ellen intensiverede kogekonegerningen og fik tillige arbejde som ekspeditrice i Bogøs Bageri. Det nød de godt af hjemme på villavejen, hvor hun med jævne mellemrum bragte kager og brød med hjem. En dag stod den på flødeskumskager, og Ellen havde fået lidt for mange med hjem til den lille familie, så hun gav en af æskerne til naboen. Uheldigvis var det lønningsdag, og pengene var blevet udbetalt i kontanter, som Ellen Tønnesen havde lagt ned i den kageæske, som nu var givet til naboen. Heldigvis var det ærlige folk. De spiste flødeskumskagerne og gav pengene retur.

Richard Grunnet så hverken Ellen eller børnene mere til, og spurgte man hende, hvad der i grunden var gået skævt, skiftede hun hurtigt samtaleemne. Skilsmissen var ikke noget, man snakkede om. Ellen Tønnesen havde kærester og boede også sammen med mænd et par gange, men hun giftede sig aldrig igen.

Folk i nød skulle have hjælp

Til gengæld dedikerede hun en stor del af sin tid til det lokale forenings-og byliv. Efter et længere ophold i Herning, hvor Ellen Tønnesen fra midten af 60'erne stod for rengøringen på Herning sygehus, blev hun pensioneret og flyttede tilbage til trekantområdet. Hun bosatte sig i Vejle, så hun kunne passe sine børne-og oldebørn, ligesom hun underviste i

yoga og arrangerede busture til Folketinget for andre pensionister og oprettede studiekredsen ' Livet som pensionist'.

Nedskæringerne på ældreområdet frustrerede hende gevaldigt. Lige så hård hun var over for dovenskab og ugidelighed, lige så insisterende var hun på, at folk der var i nød, skulle have hjælp. Det meste af sit liv stemte hun på Venstre (afbrudt af en korterevarende flirt med S under et kæresteforhold med en socialdemokrat), men forholdene for de ældre borgere gav Ellen Tønnesen sympati for Dansk Folkeparti. Hun fnyste af den mad, de blev budt. Hendes motto lød: Krop, kost og kondi. Hun var selv en mester i for simple midler at lave festlig mad. Grøntsager var vigtige, og en overgang levede Ellen Tønnesen som **vegetar**. Det hed sig, at hendes salater var så indbydende, at også mændene spiste lystigt af dem.

Hun arrangerede pensionistlejre om sommeren og bedstemor-børnebørn-lejre i efterårsferien, og det blev hun ved med helt frem til 2012, hvilket hun - nu 87 år gammel - måske skulle have ladet være med, for det begyndte at knibe med at holde styr på økonomien, ligesom fysikken efterhånden skrantede. Men sådan var Ellen Tønnesen: Hun så ingen begrænsninger.

Den 1. oktober 2012 fik hun konstateret akut leukæmi. Fire måneder senere sov hun ind på Vejle Sygehus.

ahr@information

Fakta: Ellen Tønnesen

Født 21. september 1924 i Fredericia Død 24. januar 2013 i Vejle Mor til Steen og Jan Grunnet.

Et liv er forbi

På denne plads fortæller vi hver uge om afdød person på basis af samtaler med de pårørende.

Skriv til modernetider@information.dk.

- Engagement. Ellen Tønnesens politiske hjerte lå hos partiet Venstre, men hun havde også et stort engagement for de svage i samfundet. Privatfoto

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.

Frivilligheden halter bagefter

12. september 2013, Information, Sektion 1, Side 12, Sebastian Abrahamsen..., 752 ord, Id: e3f7421a

På Nørrebro skyder lokale initiativer op, som viser vejen mod lidt mere bæredygtighed i hverdagen. Interessen er stor, men det er ikke altid let at finde frivillige.

Henter billede...

Lone Albrechtsen står ved det grønne bordtennisbord og råber forsamlingen op med en to meter høj majsplante i hånden.

»Noget må vi gøre. Og der rigtig mange mennesker, som er klar over det, og som også godt vil bidrage med det, de nu kan.« Bag hende løber en flok unge mænd og spiller fodbold på Blågårds Plads, mens de 24 fremmødte deltagere lytter interesseret. De er mødt op for at deltage i den grønne gåtur på Nørrebro i København, som Lone Albrechtsen arrangerer. Hun guider deltagerne mellem en række lokale initiativer, som alle har det til fælles, at de giver hver deres bud på, hvordan omstillingen til en mere bæredygtig hverdag kan se ud på mikroplan.

»Jeg er meget optaget af, at vi bliver genforbundet med vores indre bonde. På to generationer har familien Danmark faktisk mistet kontakten til landbruget. De fleste af os byboere har haft familiemedlemmer, der har drevet landbrug for to generationer siden, og for mange af os er det forsvundet. Men den indre bonde i os må leves ud,« proklamerer Lone Albrechtsen.

Dagens tema for gåturen er derfor primært, hvordan man som moderne menneske i en storby kan komme lidt tættere på de råvarer, vi spiser.

Lokal bæredygtighed

Blandt deltagerne er en kvinde i en lang, orange frakke. Det er Vibeke Andersen, som til daglig er lektor ved Aalborg Universitet i København og for øvrigt **vegetar**. Med sig har

hun taget datteren Mo Andersen, som studerer ernæring og sundhed på Metropol i København, og for øvrigt er veganer.

»Vi interesserer os begge utroligt meget for økologi og bæredygtighed,« forklarer Mo Andersen og bliver suppleret af moderen: »Og hvordan man kan gøre noget lokalt. Jeg er meget optaget af, at det ikke kun er noget der foregår centralt politisk, men hvad man selv kan gøre, der hvor man bor.« Første stop på turen er Københavns Fødevarefællesskab. Det er en medlemsdrevet indkøbsforening med fokus på økologiske, lokalt producerede råvarer. Medlemmerne får hver uge en pose med 6-8 kilo af sæsonens frugt og grønt. Prisen er 100 kroner og tre timers frivilligt arbejde om måneden.

I en jordfyldt kælder

Sofie Stærbo tager i mod de 24 gæster i kælderen på Korsgade, hvor fødevarefællesskabet har sin oprindelse.

I hjørnet står en bunke stofsække med hokaidogræskar, selleri og æbler, og ved et langbord står nogle af de andre frivillige og sælger løg og gulerødder med jord på.

»Her er ikke så stort. Men det passer lige til vores størrelse,« siger Sofie Stærbo og smiler.

Alle varerne hos fødevarefællesskabet er økologiske og lokalt produceret i så vid udstrækning som muligt. Hos nørrebroafdelingen er der omkring 2.000 medlemmer, men kun 300-400 af dem er aktive vurderer Sofie Stærbo. Ind i mellem kan det være svært at fylde den frivillige vagtplan, fordi folk ind i mellem falder fra. Men overordnet set er det gået godt for det lille korporativ.

Fødevarefællesskabet opstod i 2009 efter amerikansk forbillede.

Siden den spæde begyndelse i de små kælderlokaler på Nørrebro er fællesskabet vokset til 5.000 medlemmer fordelt på 11 forskellige afdelinger i København, og stiklinger er skudt op i blandt andet Aarhus, Odense og Oslo.

Solsikker på taget Gåturen fortsætter langs Korsgade i retning mod Blågårdsskole. Set fra gadeplan er den bare endnu en rød murstensbygning på Nørrebro.

Men på taget foregår der noget usædvanligt.

Den udvendige elevator kører ned, og ud træder Christian Damgaard, en rød-blond mand med skæg og hestehale, og hunden Stella, som vimser om benene på ham. Christian Damgaard er en af initiativtagerne bag projektet DYRK Nørrebro, som udspringer af tagterrassen på skolens tredje sal.

Her står solsikker, krydderurter og chiliplanter side om side i hjemmelavede højbede i den 250 kvadratmeter store køkkenhave.

»Det er et spændende projekt. Der er jo begrænset plads inde i byen, og det er faktisk utroligt, hvad man kan tvinge ud af sådan en lille kvadratmeter jord,« fortæller Christian Damgaard, mens Stella slikker på hans sko.

Indtil videre sælger DYRK Nørrebro ikke grøntsager til andre. Men ifølge Christian Damgaard har projektet inspireret mindst fem-seks andre byhaver på Nørrebro.

»Men fælles for dem alle sammen er, at det frivillige engagement halter bagefter. Det er svært at tiltrække faste folk. Vi har alle sammen et arbejde og forskellige fritidsinteresser, så det sværeste er nok at tiltrække nogen, som er vedholdende og kommer her fast,« siger Christian Aagard.

seab@information.dk

Jeg er meget optaget af, at det ikke kun er noget der foregår centralt politisk, men hvad man selv kan gøre, der hvor man bor Vibeke Andersen Deltager ved Tour de Nørrebro.

- Vibeke Andersen i den orange frakke er med på rundvisningen Tour de Nørrebro, hvor interesserede byboere besøger bæredygtige initiativer i byen. Foto: Tor Birk Trads

Alt materiale i Infomedia er ophavsretligt beskyttet.

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.

Klommen

Information

25. marts 2013, Information, Sektion 1, Side 2, Annegrethe Rasmussen..., 739 ord, Id: e3b86198

Er barnepigestaten mest til stede i USA eller Danmark? Tager man til demokratiske Maryland, er forbudspolitikken så omfattende, at det

Henter billede...

næsten kan få Mette Frederiksen til at ligne en liberalist.

Det markedsstyrede USA er Land of the free, og velfærdsstaten Danmark er socialdemokratisk og fyldt med regler.

Sådan tror De, kære læser, sikkert at tingene hænger sammen. Det gjorde jeg i hvert fald, da jeg i 2008 skiftede lejligheden i det indre Paris ud med huset her i Washington DC.

Jeg havde glædet mig til at slippe for den strenge, franske etatisme, hvor det offentlige har beslutningsmonopol og drage over Atlanten til landet, hvor borgeren er konge, og kunden altid har ret.

Men jeg er blevet klogere. Nøjagtigt lige som det altid tager mig en rum tid at forklare tilrejsende danskere, at demokrater sagtens kan være våbensvingende abortmodstandere, og republikanere også findes i den variant, der er **vegetarer**, tror på global opvarmning, og som er tilhængere af stamcelleforskning, ja, så er det faktisk sådan, at der på visse områder i samfundet er mere kontrol og regulering i USA end i Danmark.

Tag nu vacciner. Eller tandlæger.

Godt nok er der et stærkt pres på danske forældre for at følge det offentlige program for børnevaccinationer, og man kan indstille sig på en ordentlig svada (heldigvis) fra sundhedsplejerske og læge, hvis man nægter. Og godt nok er skoletandlægen et gratis tilbud til alle skolebørn i Danmark, men det er muligt i henhold til Lov om tandpleje at melde sit barn ud. Formelle sanktioner findes der ikke. Det er fortsat danske forældres frie valg at være nogle narrehatte, hvis de ønsker det.

Sådan er det ikke i min nabostat, Maryland. Hvis man ikke følger vaccinationsprogrammet, opfylder kravene om, at ens børn skal gå til tandlæge eller forsømmer det årlige, obligatoriske helbredstjek hos børnelægen (som man selv skal betale for), så kan ens barn ikke komme i skole.

De private skoler er underlagt samme lov. Det fandt jeg ud af i sidste uge, da min veninde, der er mor til to og demokratisk lobbyist på Capitol Hill, under en brunch i mit hjem lettet betroede mig, at hun var »heldig. Min børnetandlæge havde en ledig tid i denne uge - der var en aflysning.« »Hvad?« spurgte jeg målløs, »er det virkelig noget, staten kan bestemme?« Det mente hun bestemt.

»Det er jo til barnets eget bedste, og mange forældre er frygtelig uansvarlige,« sagde hun og lød som et ekko af Mette Frederiksen (S).

»Jo, jo«, skyndte jeg mig at sige.

»Det lød bare sådan lidt uamerikansk, nærmest som The Scandinavian Nanny State,« grinede jeg. Men hun grinede bestemt ikke.

Tværtimod støttede hun også en række andre nye forbud, som just er indført i det 100 procent demokratiske Maryland. F. eks. forbud mod at forældre må give børn, der ikke er deres egne, krammere, når der er fødselsdage på skolen. At man ikke længere må have hjemmebagte kager med, fordi der er så mange børn med glutenallergi, og endelig at private fødselsdags invitationer nu ikke længere må deles ud i klassen, men skal sendes med posten, så man ikke 'diskriminerer' mod de børn, der ikke skal med til fest.

Samme aften så jeg Fox News. Her diskuterede et indbudt panel af sikkert libertære/konservative kommentatorer - jeg fangede ikke deres navne - just Marylands tsunami af forbud og offentlige pålæg.

»Dette vil skabe en undergrundsbevægelse af illegale kram,« grinede en radiovært, der dog bagefter alvorligt advarede mod »den slags naragtige forbud, der dels antyder, at alle voksne, især mænd, er pædofile, dels fjerner forældrene som autoritetsfigur i børnenes liv og erstatter dem med staten.« Studieværten konkluderede, at »dette leder mod diktaturet.« Nu er de altid noget bombastiske på Fox.

Men ærligt talt. Jeg forstod dem godt. Og om end der næppe nu eller senere bliver indført kommunisme i min nabostat, så følte jeg mig selv helt oprørsk og republikansk i ægget efter at have slukket for mit tv.

Men jeg morede mig også over billedet af et regelbesat USA (hvor der i øvrigt også findes laviner af regler og bureaukrati for f. eks. små virksomheder, der får Danmark til at ligne Det Vilde Vesten) kontra det lille frihedselskende land, jeg kommer fra. Måske skulle man tippe Fox om, at de kan finde Land of the free mod øst over Atlanten?.

anra@information.dk

Hvis man ikke følger vaccinationsprogrammet, opfylder kravene om, at ens børn skal gå til tandlæge eller forsømmer det årlige, obligatoriske helbredstjek hos børnelægen, ja, så kan ens barn ikke komme i skole i Maryland.

Annegrethe Rasmussen er udenrigskorrespondent og blogger på www.usanu.dk
Klommen i morgen: Lise Egholm om børneopdragelse.

Alt materiale i Infomedia er ophavsretligt beskyttet.

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingsystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne

Gæster, rabarber og jordbær

8. juni 2013, Information, Sektion 2 (Moderne Tider), Side 18, Katrine Klinken..., 758 ord, Id: e3d3c202

Værs'go' og spis.

Henter billede...

Når jeg inviterer gæster for første gang, er jeg de seneste år begyndt at spørge, om der er noget, de ikke spiser, så jeg kan tage hensyn til det. Har man allergi for røde skaldyr, har man et religiøst regelsæt, er man **vegetar**... ja, så er det ud fra velkendte regler, at man planlægger maden. Men for tiden er der en mangfoldighed af kurer og diæter, der varierer fra at spise efter blodtype, stenalderkost uden brød, nul smør, olie og fløde, ingen tilsat sukker osv. Det gør det ikke lettere at få skruet et måltid sammen, alle kan dele, og hjemmekøkkenet har ikke samme omfang som et professionelt restaurantkøkken. Det er snart længe siden, at jeg til middagsselskaber har vovet mig ud i en pot au feu eller anden sammenkogt eller blandet ret. Er retten opdelt, er man garanteret hvis der en der ikke spiser et eller andet uforudset.

Hvordan undgår man som vært at havne i buffet-helvedet, hvor alle kan plukke, hvad de vil, når ens ide med at bringe mennesker sammen om bordet også er at nyde sammen? Jeg har ikke noget svar. Men jeg synes det er tid til at nogen nyder desserter med rabarber og jordbær sammen.

Rabarbertrifli - 4 personer

Mandelmakroner (ca. 10 personer - så er der til to dage): 125 g mandler, økologiske usmutterede 300 g lyst rørsukker 2-3 æggehvider (1 dl) Rabarberkompot: 250 g rabarber (uden blade, rensat vægt) 125 g rørsukker 0,5 tsk. hel anisfrø Triflicreme (vaniljecreme med flødeskum): En halv stang vanilje 2,5 dl sødmælk, gerne maxisødmælk 2 æggeblommer 15 g majsstivelse (maizenamel) 20 g rørsukker + lidt til drys 1 dl piskefløde som flødeskum Drys: 1 håndfuld hele mandler Makroner: Tænd ovnen på 125 grader.

Blend mandlerne og sukker meget fint i en foodprocessor. Tilsæt gradvist æggehviderne og stop, når det har en passende, grødagtig konsistens.

Kom dejen i en sprøjtepose eller en frysepose, hvor et hjørne er klippet af. Tryk dejen ud i cirkler på 2-3 cm.

Bag dem ca. 20 min. Kan opbevares i tætsluttende glas eller kagedåse.

Rabarberkompot: Skær rabarberne i stykker på 1-2 cm. Læg dem i et ovnfast fad, og bland sukker og anisfrø. Sæt fadet i ovnen ved 200 grader 10-15 min. til rabarberne slipper lidt væske. Lad dem køle af.

Triflicreme: Flæk vaniljestangen og kom kornene og den tomme vaniljestang i en gryde med mælk, sukker, æggeblommer og majsstivelse. Pisk det godt sammen.

Kog cremen under omrøring ca. 4 min. Si cremen over i en skål. Drys cremen med sukker, så den ikke trækker skind. Sæt den i køleskabet. Når cremen er kold, vendes let pisket flødeskum i.

Læg afkølede makroner i portionsglas med rabarberkompotten og dens saft.

Kom triflicreme på toppen og drys med hakkede mandler.

Marengslagkage med jordbær (8-10 stykker)

750 g-1 kg danske jordbær Marengsbunde: 150 g rørsukker 0,5 dl vand 4 æggehvider 50 g rørsukker
Fyld: 200 g cremefraiche 38 pct.

2,5 dl piskefløde 2-3 spsk. flormelis 0,5-1 stang vanilje afhængig af sort 1 håndfuld frisk citronverbena (jernurt) eller lidt frisk mynte
Drys: pistacienøddekerner eller maccadamia
Marengsbunde af italiensk marengs: Kog sukker og vand, til temperaturen er 120 grader (målt med sukkertermometer), eller til boblerne er seje og store. Pisk æggehviderne stive med den næste portion sukker med håndmikser eller i røremaskine, hæld den varme sukkerlage i æggehvideskummet, og pisk videre for fuld kraft ca. 5 min. til en tyk og fast masse.

Tegn på bagsiden af bagepapir tre cirkler med en diameter på ca. 24 cm.

Fordel marengsdejen indenfor. Sæt otte skefulde dej på hver, og flad dem lidt ud med en palet. Bag i ovn med varmluft ved 90 grader i ca. en time til halvanden.

NB: man skal ikke bage marengs i en ovn, hvor der lige er lavet mad, der danner fugt. Ovnens skal være tør fra start og bundene opbevares i et tørt rum.

Lad bundene køle af på bagerist et tørt sted. Træk bagepapiret af. Fugt det forsigtigt med vand på bagsiden, så det er lettere at få af.

Fyld: Pisk fløde og cremefraiche (den skal have en fedtprocent på 38 for at kunne piskes) med kornene af vanilje og flormelis, til det er cremet og tykt. Tilsæt hakket citronverbena eller mynte, og smag, om det er passende.

Smør halvdelen af cremen på den ene bund. Fordel skyllede jordbær skåret i halve eller kvarter, drys med nødder og læg en marengsbund oven på. Fordel resten af cremen, jordbærstykker og nødder på den og læg den sidste bund på toppen. Nyd kagen frisklavet og sprød.

modernetider@information.dk

Alt materiale i Infomedia er ophavsretligt beskyttet.

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.

Information

Uge 33: Forbrugerbevidst porno

17. august 2013, Information, Sektion 2 (Moderne), Side 22, 995 ord, Id: e3ec021e

14 procent af alle søgninger på internettet er efter porno, og dog føler du dig fremmedgjort, når du forvilder dig ind i world wide sexweb. Moderne Tiderredaktionen tilbyder her fem indgange til en forbrugerbevidst tilværelse som ærlig og redelig onlinepornofil.

Henter billede...

1. Ægte sex-porno

Du synes ærligt talt, at porno er urealistisk.

Du finder det måske endda skadeligt for din egen eller de unges virkelighedsforståelse og selvbillede. Og så tænder du ikke på tanken om, at pornoskuespillernes støn, udholdenhed og endeløse vaginalorgasmer er et profitabelt spil for galleriet. Du vil gerne se 'virkelig sex' mellem mennesker, du kan spejle dig i, og som deler deres fotogene kønsliv med verden i seksuel solidaritet med liderlige medborgere - ikke som led i et kæmpe kommercielt apparat.

Tidligere har sider som YouPorn. com og RedTube. com slået sig op på at levere den ægte vare gratis. Men reelt er siderne ikke drevet af amatører, og stort set alt indhold er

piratkopieret pornoskuespil fra betalingssider.

Som alternativ findes der nu sider som MeetTheMayhems. com, LiandraDahl. com og MakeLoveNotPorn. tv. Sidstnævnte er en betalingsside, hvor medlemmer udlejer hjemmefilmet porno til hinanden og får halvdelen af profitten fra egne produktioner: »Med folk, af folk og for folk, som mener, at den sex, vi har i vores hverdagsliv, er den hotteste sex, der findes,« skriver siden.

Feministisk porno

Du er feminist, og (også) når det kommer til sexfilm, har du det stramt med det traditionelle mandlige blik, der gør kvinder til »objekt for det mandlige subjekt«. Du ville ønske, at kvindens liderlighed blev tilgodeset mere i den pornografiske filmproduktion. Det har en feministisk pornografisk strømning de senere år gjort. De har endda deres eget årlige awardshow med dertil hørende konference, The Feminist Porn Award. Her går producenter og forbrugere op i lighed mellem køn og i social retfærdighed. Filmene henvender sig til det kvindelige publikum i mindst lige så høj grad som til det mandlige. Det er mestendels kvinder, der står for distribution, produktion, instruktion og i hvert fald noget af skuespillet.

Og filmene forsøger at udfordre den gængse pornos stereotyper og favne mangfoldige seksuelle udtryk. I Danmark startede filmselskabet Puzzy Power i 1997, til blandet modtagelse, en underafdeling til Zentropa med det formål at producere hardcore pornofilm målrettet kvinder. Et nyere eksempel er den svenske pornokortfilmsamling, Dirty Diaries, instrueret ud fra et feministisk manifest. Og svenske Erika Lust og britiske Anna Spans film. I USA vil en hjemmeside som TheArtofBlowjob.

com, vise, at femiporno sagtens kan favne pornografiens klassiske troper - såsom blowjobbet. Her kigger kameraet blot på kvindens nydelse, når hun giver manden nydelse.

Fair trade-porno

Du har det lige så dårligt med at se porno, som du har det med at købe burhønsæg.

Ligesom det billige spejlæg ender med kigge sørgmodigt på dig fra panden med et ondt, gult øje, føler du dig medskyldig, når du ser magre, synkroniserede skuespillere knalde hinanden sønder og sammen. Og du har læst så meget om trafficking, udnyttelse, elendige arbejdsvilkår, kønssygdomme og psykologiske slagsider, at du helt holder dig fra det.

Især den erklærede feministiske porno er knyttet til idéen om, at arbejdet under filmproduktionen skal baseres på frivillighed og samtykke, at udskejelserne baseres på

skuespillernes egne lyster - og at de bliver betalt ordentligt for deres arbejde.

Den feministiske pornograf og medredaktør af The Feminist Porn Book, Tristan Taormino, promoverer med eksempel i sin egen prisvindende pornofilm, The Ultimate Guide to Pegging, »økologisk, fair trade-porno.« Ligesom kaffen. Hun har udtalt: »Vi bliver nødt til at skabe forbindelser til fair labor-praksis, selv når det udførte arbejde er sex. Hvis du interesserer dig for de vilkår, som din mad er blevet lavet under, og vilkårene for dem, der laver dine jeans, så bør du også interessere dig for de vilkår, som pornografier lavet under. Du bør være indstillet på at betale lidt mere.« Det kan du gøre ved at købe filmen med den utilforladelige titel Rough Sex 2 (1999) eller købe adgang til de gotisk sminkede, velbetalte pornoskuespillerinder på fair tradesiden www.horrgirls.net.

Aktivistisk øko-og veganerporno

Måske vil du ikke nøjes med at undgå at støtte en dårlig sag, men ligefrem støtte en god, når du ser porno. Hvis du vil triumfere i politisk pornoforbrug, så kan du besøge www.vegporn.com - en side med nøgne og kopulerende veganere og **vegetarer**. Eller fornøj dig på www.fuckforforest.com, hvor erotiske miljøaktivister retter opmærksomhed mod naturens ve og vel, mens de har sex i den.

Homohipsterporno

Du er bøsse af den slags, der kender dine indiefilm og kultklassikere. Du ved, hvilken ny DJ, du skal følge på Twitter, og hvor lange dine shorts skal være. Derfor vil du gerne se porno, der møder dig i højde med dit trendy brillestel, i stedet for at se billigt filmede hanbavianer, der pornoknaller til lyden af skinger baggrundsmuzak.

Pornoindustrien skræddersyr i stigende grad pornomodeller, underlægningsmusik, arty farty kamerastyring og klipning til homohipstersegmentet.

Projektkoordinator på LGBT-filmfestivalen MIX, William Abrahamsen, har på www.mixcopenhagen.dk/ blog beskrevet homohipsterporno efter til en fest at have hørt sig selv diskutere pornostjerner gennem betragtninger som »jeg følger ham på Instagram« og »har du set hans YouTubekanal? Han har sygt god musiksmag«. Film og videoer på BlackSparkProject.

tumblr.com spiller, som Abrahamsen skriver, på pik, indiemusik og den flittigt anvendte 'ude af fokus'-funktion på nye spejlreflekskameraer.

Og på den populære gayhipsterpornblog.

tumblr. com finder du alskens billeder af smukke mænd med behårede brystkasser, store tatoveringer og fuldfede hipsterskæg præsenteret som en kollage, der varierer mellem cum shots og den slags slidte fashionfotografi, som du elsker at se i Vice Magazine.

kahy@information.dk

Fakta: Vi anbefaler

Den amerikanske psykologiprofessor Barry Schwartz udgav for nogle år siden bogen 'Paradox of choice', der kort fortalt videnskabeligt argumenterede for, at for mange valg gjorde os ulykkelige, og at vi konstant skulle forsøge at minimere vores valgmuligheder. Det er der normalt ingen, der hjælper dig med, men MoDERNE TIDER kommer dig til undsætning og guider dig gennem forbrugsjunglen. Mad, politik, politikere, tøj, musik, bøger, magasiner, eksperter, dyr, tasker, film, filosoffer, elektronik, medier, tænkere, religioner og sko - MoDERNE TIDER elsker at forbruge. Vi er selvudnævnte eksperter i forbrug, og nu lader vi vores ekspertviden komme andre til gode. Hver uge vil vi her anbefale en håndfuld forbrugsgenstande, der betyder meget for os.

Alt materiale i Infomedia er ophavsretligt beskyttet.

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.

Information

Anm: En gave af en tanke

5. april 2013, Information, Sektion 2 (Bøger), Side 11, Mikkel Krause Frantzen..., 915 ord, Id: e3bbf40a

Melankoli som søgen efter anden føde, som depression, som kunst, som dårlig mave, som ubevidst kannibalisme! Den nyoversatte Den anden føde - et essay om melankoli og kannibalisme er en filosofisk, lærd og morsom bog.

Henter billede...

I 1992 vandt Danmark guld i europamesterskabet i fodbold. I Sverige fik man bogen Den Anden Føde. Et essay om melankoli og kannibalisme. Den er nu blevet oversat til dansk,

og det er en gave, det er en tankevækkende bog.

Hvor mange af den her slags bøger kommer om året i Danmark? Som regel ikke én.

Hovedtesen i bogen er, som titlen antyder, at der er en intim relation mellem melankoli og spisning, mellem den sorte galde og en søgen efter anden føde. Det giver de to forfattere, Daniel Birnbaum og Anders Olsson, en række overbevisende og overraskende kulturhistoriske eksempler på: I deres beskrivelse af Albrecht Dürers kobberstik *Melancholia I* fra 1514 hæfter de sig ikke ved fremvisningen af melankoliens klassiske symboler, men derimod ved den lavementsprøjte, der titter frem i nederste højre hjørne: Melankolikeren lider af fordøjelsesmæssige forstyrrelser. Og det særlige ved Goyas Saturn æder sine børn fra 1820 er, at Saturn ikke kun er en romersk gud, men også melankoliens planet: Melankolikeren viser sig at være en kannibal.

Der er imidlertid også tilfældet hvor melankolikeren ikke er sulten eller hvor den anorektiske vægning mod at spise sætter ind.

Kafkas historie om sultekunstneren er et sådant tilfælde. Melankolien svinger netop, som Birnbaum og Olsson skriver et sted, mellem alt og intet, bulimi eller anoreksi.

Det er den dobbelthed i melankolien, som forfatterne i det hele taget opholder sig ved. Tungsind og skaberlyst, mørke og lys. Thanatos og eros. Sindssyge og kreativitet. På den ene side: Depression og død.

På den anden side: Kunst.

Morsom melankoli

Den anden føde er en blanding af analyser og interviews (med bl. a.

filosoffen Jacques Derrida), historiske afsnit og mere filosofiske passager, nærlæsninger og brede penselstrøg.

De første hundrede sider er klart bedst. Her forholder Birnbaum og Olsson sig til melankoliens historiske guldalder omkring renæssancen.

Til psykoanalysens udlægning af melankolikerens kannibalisme: »Melankolikeren er en ubevidst kannibal som i sit indre har slugt det kærlighedsobjekt han har nægtet at skille sig fra«. Og til skønlitterære forfattere som Samuel Beckett og Thomas Bernhard, der på hver deres måde forvandler den melankolske depression til skrift og, i Bernhards tilfælde, til manisk had mod sit østrigske fædreland.

Det er perfekt, at man lærer noget, og det meste af tiden er godt underholdt imens. Det er sjovt, når Birnbaum og Olsson gør opmærksom på, at melankolikeren historisk set har

haft luft i tarmsystemet.

Det er også sjovt, når de beskriver hvordan Kafka var **vegetar** og på en særlig diæt, som indebar at han tyggede sin mad på en absurd grundig facon. Det blev så slemt, at faderen (faderen!) måtte holde avisen op foran ansigtet, når Kafka bare tyggede løs. Melankoli kan også være morsom. Om ikke andet så for dem, der betragter den på afstand.

Til sidst i bogen bliver det noget usammenhængende og appendiksagtigt, hvor der skøjtes fra det ene eksempel til det andet på en over-fladisk og overflødig måde. Så mister man overblikket - og opmærksomheden, ikke mindst. Men det tilgiver man. Man tilgiver højpendede sætninger som »Vi skal i dette kapitel undersøge det, der måske kan kaldes et mundens eller spisningens a priori i vesterlandet.«.

Tankevækkende bog

Man tilgiver, at der i passager fokuseres lidt for meget og lidt for psykoanalytisk på biografiske oplysninger - gerne om far og/ eller mor. Ligesom man tilgiver de steder, hvor der eksempelvis tales om dekonstruktion og Maurice Blanchot på en måde, så bogen kommer til at lyde virkelig meget af 1992.

Man tilgiver den, fordi tanken er der, og det er sjældent, den er det. Fordi tanken vækkes, og det er så sjældent, den gør det. To ting jeg personligt kom til at tænke på under læsningen: Det danske fodboldlandshold og Nielsens seneste roman Store satans fald. Jeg tænkte på, om ikke Morten Olsens mandskab kan siges at lide af et melankolsk tungsind, som de ofte ikke formår at rette udad i de mest pressede og afgørende situationer, hvor man ellers netop har behov for at den indre melankoli forvandles til et ekstrovert had, eller - i mere prosaiske termer - til en kannibalsk kampgejst, der lyder: Kom, lad os æde modstanderen op? Og jeg kom til at tænke på slutningen af Nielsens Store satans fald. Her sker der det, at Nielsen på et snedækket og iskoldt bjerg lidt nord for Irans hovedstad Teheran æder sin mangeårige makker, sit sidekick, sin partner in crime, Rasmussen. Her ses melankolikerens to poler med al tydelighed.

Her forvandles anorektikeren Nielsen - der i mange år ikke har levet på andet end vand og bananer - til kannibalen Nielsen. Her opnår melankolikeren Nielsen i en slags nadver forbindelse til det tabte kærlighedsobjekt (aka Rasmussen) ved at fortære det, inkorporere det, blive ét med det. Her ses en intim relation mellem kannibalisme og kærlighed. Som Novalis skriver og citeres for i Den anden føde: »I venskabet spiser man faktisk af sin ven, eller lever af ham.« Novalis eller ej.

Det er sådan noget, tankevækkende bøger kan gøre ved én. De kan sætte tanker i gang, få dem til at vandre. Gode bøger er bøger man kan tænke med eller mod, men i hvert fald videre ud fra. Sådan en bog er Den anden føde uden tvivl.

bogdebat@information.dk

Hovedtesen i bogen er, som titlen antyder, at der er en intim relation mellem melankoli og spisning, mellem den sorte galde og en søgen efter anden føde.

Fakta: NY BOG

Den anden føde - et essay om melankoli og føde

Daniel Birnbaum & Anders Olsson

Oversat fra svensk af Karsten Sand Iversen

Forlaget Basilisk

246 sider

200 kroner.

Alt materiale i Infomedia er ophavsretligt beskyttet.

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.

Information

Venstrefløjen var paranoid - men slet ikke paranoid nok

27. juli 2013, Information, Sektion 2 (Sommertider), Side 8, SEBASTIAN GJERDING..., 2083 ord, Id: e3e5436d

Spionage Ingen gruppe var for lille, ingen sag for ligegyldig, når britiske politispioner igennem de seneste 40 år infiltrerede politiske bevægelser, afslører ny bog. De indledte årelange seksuelle forhold til aktivisterne, fik børn med dem og miskrediterede mordofre for at redde politiet fra en PR-skandale.

Henter billede...

Det var 1968, og de britiske myndigheder frygtede de voksende revolutionære strømninger blandt ungdommen.

Særligt en enkelt overraskende voldelig demonstration i London i marts 1968 fik myndighedernes opmærksomhed rettet mod de radikaliserede unge. Scotland Yard var bekymrede. Noget måtte gøres for at kontrollere de anarkistiske kræfter, der ønskede at omstyrte det parlamentariske demokrati.

Conrad Dixon var chef i Metropolitan Police Special Branch i London - tidligere marinesoldat - og hyret til jobbet, fordi han blev regnet for at være blandt de bedste. Det var ham, der fik ideen til, hvordan en ny undercover-strategi ville kunne dæmme op for truslen fra de radikale unge.

Enheden, han oprettede, blev døbt Special Demonstration Squad, men fik hurtigt kælenavnet Hairies, mens betjentene i enheden blev kaldt for deep swimmers. Hairies efter det lange hår, de ofte lod vokse ud som en del af deres nye aktivistidentiteter, og deep swimmers, fordi de gik dybere i deres infiltrationer end alle andre inden for politiet.

Der var før blevet brugt undercoverbetjente til at infiltrere gadebander og kriminelle netværk, men det var sporadiske og kortvarige operationer på dage eller uger. Dixon udviklede det til et helt andet niveau. Den nye enhed skulle arbejde med konstruktionen af gennemførte, falske aktivist identiteter til betjente, der skulle gå aktivt ind i politiske grupperinger i en længere årrække.

Giv mig én million pund og 10 mand, så håndterer jeg problemet, sagde Dixon efter sigende til sine overordnede. Det fik han.

Mere end fire årtier skulle der gå, før den hemmelige enheds operationer begyndte at blive offentligt kendt. Et opslag i oktober 2010 på britisk Indymedia - en nyhedsportal for aktivister - fortalte, at klimaaktivisten Mark 'Flash' Stone ikke var den ven, alle troede, han havde været de foregående ni år. Mange i miljøet kendte ham som en frisk fyr, der havde stået for logistikken til demonstrationer, var optaget af de globale klimaproblemer og havde rejst med rundt til internationale møder i blandt andet København. Han havde langt hår, tatoveringer og havde været i længerevarende kæresteforhold med to kvinder i miljøet. Nu havde han hårdt presset tilstået over for sine tidligere kammerater: Han var ikke aktivist, men spion for politiet, og ikke nok med det, han var ikke den eneste. Under forhøret gav han dem navnet på en af de andre spioner og åbnede dermed op for videre undersøgelser.

Siden dengang har to journalister på The Guardian - Paul Lewis og Rob Evans - med kilder i både aktivistmiljøet og blandt tidligere undercoverbetjente arbejdet på at kortlægge omfanget af Hairies-operationerne. Nogle af afsløringerne har de løbende offentliggjort i avisen, men i den nye bog Undercover fortæller de samlet historien om 10 af de anslået 100-150 betjente, der siden 1968 har stået bag infiltrationerne. Stort set alle ti rummer

skandaler, der har rystet den britiske offentlighed, og indtil videre er 14 officielle undersøgelser af politiets infiltrationer sat i gang.

Ingen gruppe var for lille

Ser man på infiltrationerne over hele perioden, er det slående, hvor bredt politiet har sigtet. At radikale politiske bevægelser på både venstre-og højrefløjen bliver infiltreret er ingen overraskelse, men politiets jagt på informationer om ikke særligt ekstreme grupper er opsigtsvækkende. Diverse trotskistiske grupper havde adskillige spioner, dyrerettighedsgrupper, klimabevægelser, en lille samling anarkister i Wales, gadefestgrupper, aktivisthuse og endda en gruppe bestående af politiske klovneaktivister blev også infiltreret.

Nogle af grupperne var så små, at politispionerne spillede en væsentlig rolle i, at de overhovedet eksisterede, og et par af dem gik nærmest i opløsning, efter at spionerne trak sig fra de praktiske opgaver, de ofte varetog. I den antikapitalistiske gruppe London Greenpeace, der lagde sig ud med McDonald's i den højt profilerede McLibel-retssag, vurderes det, at halvdelen af gruppen på et tidspunkt bestod af enten politispioner eller spioner, som var plantet af McDonald's.

Spionerne brugte forskellige teknikker til at komme ind på deres mål, alt efter hvilket miljø de ønskede at infiltrere, men fælles for dem var, at det ikke handlede om at blive ledere. I stedet udså de sig en central figur, som de kunne komme tæt på, vinde tillid fra og derigennem bruge til at få en bedre position internt i gruppen. En metode for flere af betjentenes vedkommende var at indlede seksuelle relationer eller kæresteforhold til kvinder i miljøet og derigennem undgå mistænksomme blikke fra de andre i gruppen.

Efter en demonstration mod rævejagt indledte for eksempel spionen Bob Lambert et forhold til en 22-årig kvinde. Målet for missionen var ikke hende, men senere at komme tættere på en gruppe radikale dyrerettighedsaktivister.

Han var hendes første rigtige kæreste, og han forførte hende blandt andet ved at tale om sin dedikation over for revolutionen, og om hvor radikal han var: »Han drillede mig med, at jeg ikke var dedikeret nok. Jeg var **vegetar**, men han opfordrede mig til at blive veganer, og han fik mig til at blive mere involveret i direkte aktioner,« forklarer hun.

Politienhedens interne slogan var »By Any Means Necessary«, og det slogan blev afspejlet i kulturen og måden, agenterne handlede på. Der er ikke noget, der tyder på, at de overordnede var uvidende om de seksuelle forhold, som spionerne indledte for at få et bedre dække. Tværtimod hævder bogen, at enheden specifikt gik efter at rekruttere mænd, der i forvejen var gift eller i stabile forhold, så de ikke reelt forelskede sig i de kvinder, de gik i seng med. Spionerne fik at vide, at de skulle bruge prævention, og at de ikke måtte blive følelsesmæssigt forbundne. Lambert brød i hvert fald én af reglerne. Han er én blandt mindst to af spionerne, som fik et barn med en kvinde i aktivistbevægelsen.

Et barn, som han forlod, da han nogle år senere blev trukket ud og efterfølgende forfremmet til chef i Special Demonstration Squad. Flere af de kvinder, som har haft forhold til politispionerne, har nu lagt sag an mod staten for de krænkelser, de mener, de er blevet udsat for: »Jeg føler mig så forvirret og såret over det, der er sket. Jeg forstår ikke, hvad jeg har gjort for at blive udvalgt af staten til at blive behandlet på den her måde. Jeg var ingen trussel mod den nationale sikkerhed. Og hvad var mit barn - en utilsigtet skadevirkning?« siger Charlotte, den ene af Bob Lamberts ekskærester i bogen.

Spionen, der vendte sig mod politiet

Spionerne kunne altså godt finde ud af at efterlade både kærester og børn, når de blev trukket ud af operationerne. En enkelt spion havde til gengæld svært ved at lægge hadet fra sig - hadet til selvsamme politi, som han arbejdede for.

Pete Black blev i 1993 sat til at infiltrere antiracistiske grupper. Han var en stor fyr og fandt hurtigt ud af, at han kunne lide konfrontationerne og slåskampene, så han passede perfekt ind i de antifascistiske miljøer, der ofte kom i slagsmål og konfrontationer med radikale højrefløjsgupperinger eller politiet.

Op gennem 1990'erne begyndte fokus dog at skifte i den antiracistiske bevægelse. I de syv første år af 1990'erne døde 484 mennesker efter at have været i kontakt med britisk politi. En klar overvægt af dem var sorte. Der var mange enkeltsager fremme i medierne om sorte, der døde i politiets varetægt efter at være blevet udsat for vold - uden at de ansvarlige politibetjente blev straffet.

Det forargede mange aktivister. Protestgrupperne udviklede sig derfor fra at fokusere på det ekstreme højre til i langt højere grad at rette et kritisk blik og lave demonstrationer og kampagner mod politibrutalitet.

I 1993 blev teenageren Stephen Lawrence dræbt af en bande hvide mænd i en sag, som blev den mest betydningsfulde af alle black justice-kampagnerne. Det lykkedes ikke politiet at finde morderne, og der var så stor offentlig kritik af efterforskningen, at det begyndte at blive et stort problem for politiets image.

»I løbet af min indsættelse var der stort set konstant pres på mig, for at jeg kunne finde ud af et eller andet, som kunne miskreditere de her kampagner,« fortæller Pete Black.

Konkret blev han sat til at finde smuds på den myrdede teenager i et forsøg på at fjerne fokus fra politiets mislykkede efterforskning.

Men det var svært: »Stephen Lawrence ville gerne være arkitekt, og han var totalt clean. Det var næsten som om, han var hvid middelklasse. Han var ikke den sædvanlige sorte dreng, han havde aldrig været i problemer,« forklarer Black i bogen.

Da det ikke lykkedes at miskreditere den dræbte selv, satte politiet i stedet alt ind på at finde noget på dem, der havde været tæt på den dræbte. Black så timevis af video igennem, indtil han fandt en episode fra en demonstration tidligere på året, hvor Duwayne Brooks - der var vidne til drabet - stod med et slagvåben i nærheden af en gruppe, der væltede en bil. På billederne var der ikke dokumentation for, at han deltog i at vælte bilen, men alligevel rejste politiet tiltale og opnåede dermed målet om at få Lawrence sat ind i en sammenhæng af unge voldelige sorte.

Institutionel racisme

Da Pete Black kom tilbage til politiet, havde han svært ved at acceptere ikke længere at være i sin undercoverrolle. Selv afviser han, at han led af det såkaldte Stockholm-syndrom, men fortæller i stedet, at han reelt blev opmærksom på, hvor problematisk britisk politi reagerede særligt i sagerne om de dræbte sorte i politiets varetægt.

»Jeg havde brugt årevis på at hade politiet, og nu var jeg pludselig en af dem igen. Det kunne jeg ikke håndtere,« forklarer Pete Black.

»Jeg var politibetjent, men i min undercoverrolle hadede jeg politiet. De var fjenden.

Jeg havde været for dybt nede i for lang tid.

Jeg havde ægte sympati med black justicekampagnerne og havde også overværet talrige tilfælde af rystende politibrutalitet. Jeg blev helt ærligt antipoliti,« siger han.

Da skandalen om politiets håndtering af Lawrence-sagen senere blev oprullet af en undersøgelseskommission med højesteretsdommer Macpherson i spidsen, argumenterede Pete Black over for sine overordnede for, at hans rolle som infiltrator også skulle lægges åbent frem i offentligheden. Det ville give politiet en lejlighed til at erkende de fejl, de havde begået.

Undersøgelsen endte med meget kritisk at konkludere, at politiet ikke havde formået at fange Lawrences mordere på grund af en blanding af inkompetence og »institutionel racisme« hos politiet i London. Men på trods af Blacks opfordringer om at gå offentligt frem, valgte ledelsen at hemmeligholde infiltrationen med et spektakulært cirkelargument, der hang sammen med hele Special Demonstration Squads eksistensberettigelse: »SDS' mandat var at modvirke offentlig uorden. Den generelle konsensus var, at hvis min rolle var blevet offentliggjort, ville der være brudt uroligheder ud i Londons gader,« siger Pete Black.

På udkig efter den næste spion

Omfanget af undercoverbetjentenes operationer begynder først nu at stå klart, men der har været en hel del mistanker undervejs. Flere af kvinderne har opsøgt deres forsvundne mænd i forsøg på at få en forklaring. De har hyret privatdetektiver og er taget til udlandet for at finde frem til deres falske opholdssteder. I flere tilfælde fandt de ting, der slet ikke stemte, og fortalte det videre til deres kammerater.

Talrige agenter har således i årevis været mistænkt for enten at have været politispioner eller infiltratorer på vegne af multinationale firmaer. Men det kunne ikke dokumenteres, så det blev ved mistanken. Sådan vil det næppe være fremover.

»Hvis der er en ironisk pointe i denne historie, så er det, at de politiske aktivister, som ingen tiltro havde til staten, og som blev stemplet som konspirationsteoretikere, fordi de hævdede, at de blev overvåget af det hemmelige politi, slet ikke var i nærheden af at være paranoide nok. Hvis de var skyldige i noget, så var det i at undervurdere, hvor langt politiet var villige til at gå i jagten på informationer om deres liv. Det er usandsynligt, at de vil begå den fejl igen,« skriver forfatterne i slutningen af bogen.

Og netop den udvikling kan risikere at få betydning for alle både nuværende og fremtidige spioner: »Agenter, som er udstationeret i protestgrupper i dag, arbejder i et klima, hvor alle aktivister er på udkig efter den næste spion.

Med en viden om, at de rent faktisk, når alt kommer til alt, eksisterer, og at de kan være overalt«.

segj@information.dk

»Jeg forstår ikke, hvad jeg har gjort for at blive udvalgt af staten til at blive behandlet på den her måde. Jeg var ingen trussel mod den nationale sikkerhed« — CHARLOTTE, EKSKÆRESTE TIL SPION BOB LAMBERT MED HVEM HUN FIK ET BARN.

Fakta: Paul Lewis og Rob Evans

Undercover - The True Story of Britain's Secret Police 352 sider, 8,50 pund, guardian. co. uk Faber and Faber.

- Afsløret. Der er kommet detaljer frem om en række af de agenter, som britisk politi har brugt til at infiltrere politiske bevægelser. De fleste af dem havde seksuelle forhold til enten mænd eller kvinder i de bevægelser, de infiltrerede, og flere af dem brugte navnene fra døde børn til at konstruere deres falske identitet omkring. Foto: The Guardian

Kunden må ikke sælge, videregive, distribuere, gengive eller mangfoldiggøre materiale fra Infomedia uden særlig og skriftlig aftale med Infomedia. Overført (downloadet) materiale skal slettes efter anvendelsen og må ikke indlægges i informations-genfindingssystemer, som for eksempel elektroniske postsystemer, databaser, fælles netværk eller lignende.

Videreformidling

Kunden må foretage videreformidling (ved videreformidling forstås kopiering, distribution via elektronisk post, tilrådighedsstillelse i databaser, på netværk eller lignende) af modtagne overskrift- og indledningsformater inden for kundens egen virksomhed. Al anden videreformidling af materiale fra Infomedia skal aftales skriftligt med Infomedia.